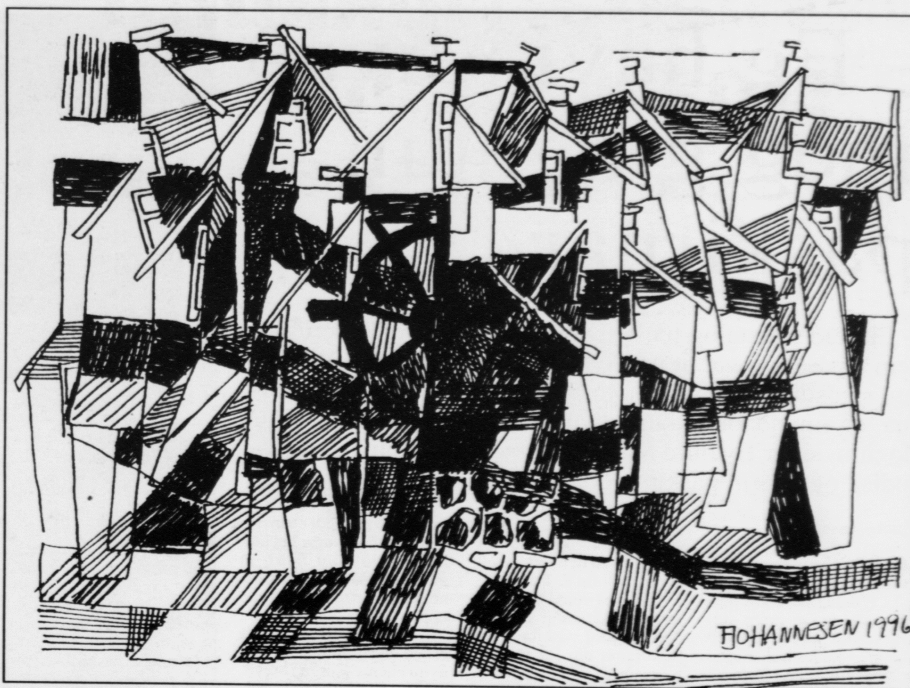


2

'arin

Nr. 67 – 8. APRÍL 1998

Teknarin Frits Johannesen úr Fuglafirði hefur ofta verið við á listaframsýningini hjá Lions



Báðar páskaðagarnar verður árliga listaframsýningin hjá Lions Club Eysturoy opin í Runavíkar Skúla, báðar dagarnar frá kl. 15.00 til kl. 20.00, og hefur hetta tiltak staðið við síðan 1980, og er sostatt blivin ein fastur partur av hátíðarhaldinum á staðnum.

Framsýningin verður sett fyrra páskaðag av Poul Ják-

up Thomsen, leiðara av Rúsdrekka- og Narkotikaráðnum. Undir setanini fer Eystankórið at syngja, og seta tey altíð ein serligan dóm á, har tey eru við.

Hesi 18 árin framsýningin hefur verið, er ein hópur av listaverkum framsýnd. Luttøkan hefur ligið millum 30 og 50 listafólk, við 2–300 góðum og fjølbroytt-

Listaframsýning í 18 ár

Listaframsýningin hjá Lions Club Eysturoy 18 ár á baki í Runavíkar skúla

um listaverkum.

Framsýningin hefur rúm- að málningum, tekningum, akvarellum og klippum og hefur gjøgnum árin verið sera fjølbroytt. Saman við royndum og drivnum lista-

fólkum hava ung og óroynd her havt møguleikar at royna síni listarligu evni og sýna tey alment fram. Í ár sýnist áhugin til at luttaka í framsýningini at vera størri enn nakran tíð.

Sum nakað nýtt í ár verður eisini ein framsýning í sambandi við »Heilaárið«, ið við myndum og teksti lýsir, hvussu heilin virkar, og hvat skaðiligt árin misnýtsla av rúсандi evnum,

ymiskar sjúkur og skaðar hava á heilan og okkara andsevni.

Agóðin í ár fer til tiltakið »Heilaárið«.

kjallaragreinin



TÓRÐUR
JÓANSSON

Poppur og rokkur

Stundum verður sagt, at listin endurspeglar tíðina, tá ið hon verður til. Og summi halda, at tað, ið verður skapað av list, gevur okkum eina hugmynd av ávisum tíðarskeiði við sín- um sermerktu hugsanar- hátti, áskoðan á, hvat ið er vakurt, samfelagsviður- skiftum, átrúnaði og so framvegis. Onnur halda, at listin, tá ið hon er best, í sjálvum sær er ikki tíðar- avmarkað; tað er at siga, at hon er ikki bundin at ávis- um tíðarskeiði, men hefur ein boðskap til allar tíðir.

Væl kann tað vera, at ymisku listagreinirnar siga menniskjum eitthvørt, og at tað er ikki tíðaravmark- að. Ið hvussu er fegnast mong um forna byggilist, tónleik, ið varð til fyri fleiri hundrad árum síðani, myndum og standmyndum frá for- og miðöld. Somu- leidis eru fleiri, sum feg-

nast um skaldskap úr mið- öldini og eldri, frásøgum og sjónleiki, sum fyrstu ferð vórðu borin fram fyri nøkrum ella fleiri øldum síðani.

Men spurningurin kann so vera, hvørt listaverkið ber fólk á okkara døgum sama boðskap, sum tað gjørdi fyrr; ella um nútíð- armenniskju uppfasta myndina, sjónleikin, yrk- ingina ella tónleikin á sama hátt, sum fólk gjørdi, tá ið verkið varð evnað. Og tað man vera ivasamt, tí hvørt tíðarskeið hefur sína hugmyndafrøði ella sína fatan av bæði heiminum, vakurleika, átrúnaði og øllum teimum fjølbroyttu tættum, sum ríni við mannalívið í heild og við einstaklingin.

Fyri stuttum var sjón- leikur eftir gitna bretska høvundin William Shake- speare sýndur í føroyskari

týðing. Og júst hesin høv- undur verður stundum nevndur »døydiligur«, ella – kanska minni hátíð- arliga – høvundur, ið hefur einhvønn boðskap at bera øllum tíðarskeiðum. Eisini nútíðini. So ivast summi í, hvørt tað man vera sami boðskapur, lista- verk hansara bera teimum ymisku tíðarskeiðunum. Samtíðarmaður Shake- speares, bretska skaldið Ben Jonson, sum annars ofta fanst at sjónleikunum, skrivaði kortini, at hann »var ikki fyri eitt tíðar- skeið, men fyri allar tíðir«.

Tó skerst ikki burtur, at hvørt ættarlið hefur sínar hættir at bera fram kensl- ur, hugsanir, áskoðanir og annað, ið hildið verður hava týðning. Og júst hetta er kanska tað, ið flestu okkara meta sum list – í víðasta týðningi orðsins. Nevniliga hetta at evna

eitthvørt, sum nøktr stremban okkara eftir at uppliva okkurt fagurt, vak- urt og kanska eisini sjáld- samt ella spennandi. Onnur allýsa fyrbrigdið »list« øðrvísi, eitt nú sum skil- bundnu ella hegnigu nýtsl- una av skapanarevnum menniskjunnar.

Einki er at taka seg aftur í, at seinastu áratigggjuni í stóran mun hava verið merkt av nýggjari tónlist, ið serliga hefur snúð sær til ávisan aldursból og fingið alsamt vaksandi undirtøku í yngra ættarlið- num. Hesin tónleikur tók seg av álvara upp, tá ið nýggj tónfrøði varð tøk, eitt nú útvarp, sjónvarp, plátur, ljóð- og seinni sjón- bond, ljómfløgur og so framvegis. Her verður ikki nomið við, hvat elvdi til hvat; bert hetta, at tøkni- frøðin slóðaði fyri hóp- framleiðslu, einum veru-

ligum ídnaði, av nýggju tónlistini. Og at hendan framleiðsla síðani við rú- andi ferð hefur gingið sína sigursgongd um allan heimin.

Í Føroyum tók hetta tón- leikaslág seg upp næstan beinan vegin, tað kom fram, nevniliga í 50áru- num. Tá stungu sokallaðir skiffle-bólkar og popp- bólkar seg upp bæði í Havnini og seinni adra- staðni við. Orsökini til, at hendan listagrein at kalla beinan vegin rein við her í oyggjunum var óivað, at bretska útvarpsstøðin Radio Luxembourg helst var tann støð, sum flestu ungfólk lurtu eftir tá. Og har hoyrdust øll tey nýgg- astu lögini, sum so vórðu tikin upp á band og endur- spæld her – annaðhvørt á enskum ella í føroyskari týðing.

Seinni hava ung tón-

leikafólk í størri mun sjálf gjørt bæði orð og lög til tað, bólkar teirra hava ført fram. Sum heild munnu tey flestu áðan, at úrslit- ini hava verið stak góð, hó- ast móttøkan – sum vera man – hefur verið mis- jøvn. Men soleiðis hefur altíð verið. Summi argast av tí nýggja, sum borið verður fram; og nøkur eru, sum enn tá ilskast. Einki nýtt er í hesum; ikki er neyðugt at nevna øll tey skóld, allar teir myndlista- menn, allar teir høvundar, sum hava argað fólk í sam- tíðini, men sum seinni hava verið víðurkend av øllum. – So dómur sam- tíðarinnar er ikki altíð so eftirfarandi, tá ið saman- um kemur: serstakliga ikki, um nomið verður við eym ella nøsk evni, sum fá vilja kennast við, og nógv halda vera óhóskandi og óvandaligt.